

Η Εκκλησία δικαιούται να κατακρίνει δημόσια τις αιρέσεις με οποιοδήποτε μέσο ιδρύοντας

Ιστορική απόφαση

Ευρωπαϊκού δικαστηρίου ανθρωπίνων δικαιωμάτων

Η Εκκλησία δικαιούται να κατακρίνει δημόσια τις αιρέσεις με οποιοδήποτε μέσο ιδρύοντας αντιαιρετικές υπηρεσίες

Γ. ΚΡΙΠΠΑΣ

Διδάκτωρ Συνταγματικού Δικαίου

(ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΗΝ ΚΑΤΩΘΙ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ)

Της 9^{ης} ΙΟΥΛΙΟΥ 2013 (ανάλυση παραγράφου 165)

Ως γνωστόν από πολλές πλευρές μας αντιτάσσεται, ότι όλες οι θρησκείες είναι ίσες, καλύπτονται από την θρησκευτική ελευθερία, προστατεύονται εξ ίσου κ.λ.π. και καμμία δεν μπορεί, να κατακριθεί, ότι παραβιάζει βασικές αρχές, επομένως το θέμα «αιρέσεις ή επικίνδυνες αιρέσεις» και προστασία έναντι αυτών είναι απαράδεκτο και αντισυνταγματικό.

Κατ' αρχήν επί των ενστάσεων αυτών πρέπει, να παρατηρήσουμε, ότι σε μία

δημοκρατική κοινωνία κανένας δεν μπορεί, να παριστάνει τον συνταγματολόγο και να αποφαινεται, ότι η τάδε ή η δείνα ενέργεια είναι αντισυνταγματική κ.λ.π. επειδή αφορά τις αιρέσεις και την έναντι αυτών προστασία. Σε όλα τα κράτη υπάρχει διάταξη εις το Σύνταγμα, η οποία ορίζει, ότι επί της συνταγματικότητας ή αντισυνταγματικότητας ορισμένης ενεργείας ή δράσεως αποφαινονται τα δικαστήρια. Εις δε τα ευρωπαϊκά κράτη υπάρχει ειδικό πανευρωπαϊκό όργανο, το οποίο αποφαινεται, περί του εάν κάποια ενέργεια αποτελεί ή όχι παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων και εν προκειμένω παραβίαση του ατομικού δικαιώματος της θρησκευτικής ελευθερίας. Το όργανο αυτό είναι, ως γνωστόν, **το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.**

Μέχρι σήμερα το εν λόγω Ευρωπαϊκό Δικαστήριο δεν είχε αποφανθεί, εάν και κατά πόσον, ορισμένες αιρέσεις είναι επικίνδυνες και εις ποίαν έκταση δικαιούμεθα, να αντιτασσόμεθα εις αυτές και ιδιαιτέρως η επίσημη Εκκλησία. Έτσι ελλείψει αποφάσεως του εν λόγω Δικαστηρίου πάρα πολλοί εκμεταλλευόμενοι το δεδομένο αυτό μας κατέκριναν και **μάλιστα άφηναν υπόνοια, ότι αντιτασσόμενοι εις τις αιρέσεις παραβιάζουμε το ατομικό δικαίωμα της θρησκευτικής ελευθερίας κ.λ.π.** Και βεβαίως τα εναντίον τους επιχειρήματά μας ήσαν κατά ένα μέρος αποδυναμωμένα.

Σήμερα ευρισκόμεθα εις την ευχάριστον θέση, να πληροφορήσουμε το ακροατήριό μας, ότι την 9^η Ιουλίου 2013 το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων συνελθόν εις ολομέλεια και εκδικάζον μίαν υπόθεση αφορώσα την ίδρυση συνδικαλιστικής ενώσεως των ιερέων της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρουμανίας εξέδωσε υπό την ιδίαν ημερομηνίαν μία απόφαση (απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της 9ης Ιουλίου 2013 υπόθεση « [**Sindicatul «Păstorul cel Bun» c. Roumanie**](#)» προσφυγή No 2330/09) διά το θέμα αυτό (συνδικαλισμός ιερέων και πότε επιτρέπεται). Η απόφαση αυτή εις την παράγραφον 165 αναφέρεται εις τις αιρέσεις επί λέξει ως εξής εις ελληνική μετάφραση:

«Ο σεβασμός της αυτονομίας των θρησκειών, που είναι ανεγνωρισμένες υπό του κράτους συνεπάγεται την αναγνώριση εις αυτές του δικαιώματος κατά τους κανόνες και τα συμφέροντά τους, να αντιδρούν εναντίον σχισματικών κινήσεων, που αναφύονται εις τους χώρους τους και μπορεί, να εμφανίζουν κίνδυνον διά την συνοχήν τους και την ενότητά τους. Δεν επιτρέπεται επομένως εις τις κρατικές υπηρεσίες, να αναλαμβάνουν ρόλο διαιτητού μεταξύ των ανεγνωρισμένων εκκλησιών και των σχισματικών κινήσεων, που υπάρχουν ή που θα εμφανισθούν προσεχώς εις τους χώρους τους».

Εν όψει επομένως της πολύ σπουδαίας αυτής παραγράφου της εν λόγω αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου προκύπτουν εφεξής τα εξής δεδομένα:

1) Εις την επίσημη Εκκλησία αναγνωρίζονται (δηλ. θεσμοθετούνται) ιδιαίτερες αρμοδιότητες δράσεως και τοποθετήσεως της έναντι των αιρέσεων

2) Οι εν λόγω αναγνωριζόμενες εις την επίσημη Εκκλησία αρμοδιότητες αφορούν οποιοδήποτε θέμα σχετιζόμενο με τις αιρέσεις και την δράση τους χωρίς κανέναν απολύτως περιορισμόν.

3) Οι αρμοδιότητες αυτές δεν θεωρούνται πλέον ούτε παράνομες, ούτε αντισυνταγματικές.

4) Αναγνωρίζεται εις την επίσημη Εκκλησία το δεδομένο, ότι οι αιρέσεις, ιδίως οι επικίνδυνες, αποβαίνουν εις βλάβην της και την θίγουν πολλαπλώς. Εφ' όσον επομένως ευρίσκεται εις κατάσταση προσβολής εναντίον της,δικαιούται, να αμυνθεί. Ευρισκομένη δε εις κατάσταση αμύνης έχει την ευχέρεια, να επιλέξει η ίδια κυριαρχικώς τα μέσα αμύνης που θα χρησιμοποιήσει.

Ως εκ τούτου δικαιούται π.χ.,να κατακρίνει δημοσία τις αιρέσεις, να προειδοποιεί τους πιστούς περί τις επικινδυνότητός τους με οποιοδήποτε μέσον, να ιδρύει αντιαιρετικές υπηρεσίες κεντρικές και περιφερειακές, με τις οποίες οι κρατικές αρχές υποχρεούνται, να συνεργάζονται, να ζητά την συνδρομή των κρατικών αρχών προς επιβοήθηση του αντιαιρετικού της έργου, να επεμβαίνει σε ευαίσθητους χώρους κρατικής αρμοδιότητος προς ενημέρωση του κοινού όπως π.χ. εις τα δημόσια σχολεία, τα νοσοκομεία, τον στρατόκ.λ.π.

Ειδικώς διά τον στρατό υπενθυμίζουμε και μίαν άλλη απόφαση του Ευρωπαϊκού

Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, η οποία αφορά την Ελλάδα. Πρόκειται διά την απόφαση της 24.2.1998 (υπόθεση Λαρίσης κατά Ελλάδος), η οποία επικυρώνει καταδίκη επί προσηλυτισμώ επιβληθείσα υπό των ελληνικών δικαστηρίων εις βάρος αξιωματικών της Πολεμικής Αεροπορίας, οι οποίοι επεχείρησαν να προσηλυτίσουν εις την αίρεση των πεντηκοστιανών στρατιώτες που είχαν υπό τις διαταγές τους. Άρα κατοχυρούται και η πρόσβαση της Εκκλησίας και εις τον στρατό προς προστασία της έναντι των αιρέσεων.

5) Οι προαναφερόμενες αρμοδιότητες που αναγνωρίζονται εγκύρως εις τη επίσημη Εκκλησία αναφέρονται εδώνδεικτικώς και όχι περιοριστικώς . Επομένως και κάθε άλλη αρμοδιότης προσήκουσα εις το ως άνω σχήμα μπορεί, να ασκηθεί από την Εκκλησία και μάλιστα υπό την κάλυψη του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

6) Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω συνιστώ εις τους παρόντας εκπροσώπους των Εκκλησιών, να ενημερώσουν τις αρμόδιες κρατικές τους υπηρεσίες, περί των νέων αρμοδιοτήτων που αναγνωρίζονται εις την Εκκλησία από την προαναφερομένη απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και να ζητήσουν και την συνδρομήν τους.

Πηγή: egolpion.com